

MITT HJÄRTAS CIRKEL

Av Bernt Rutström, Bodträskfors

För någon tid sedan träffade jag en bekant som verkligen väckte minnen till liv. Vår bekantskap är inte livslång, nej långt ifrån. Men när den väl kom till stånd har den hållit i sig. Vi visste naturligtvis om varandras existens därför att vi råkats ibland, men bekanta i gängse mening blev vi först när vi råkade komma med i samma studiecirkel.

Man kan gott säga att det var det ömsesidiga intresset för skrivande som lade grunden till denna bekantskap.

Starten ägde rum redan i januari 1998 och den trevande inledningen står ännu levande och oförglömlig i mitt minne. I Bagarstugans lilla samlingsrum möttes vi, åtta till antalet. Vi tittade nog litet undrande på varandra i början liksom för att försöka ta reda på var vi stod någonstans, eller hur långt vi kommit på författandets bana. Några proffs var vi inte men två sa sig ha varit med om något liknande tidigare. Osäkerheten om vad vi ville åstadkomma var tämligen påtaglig, i varje fall för min del.

Vid den tiden hade en hel del dikter och små noveller redan kommit till hos mig och hamnat i lådor och övriga utrymmen. Vad andra ansåg om dessa alster ändå var i stort sett fördolt för mig. Nog hade jag väl dristat mig till att framföra något offentligt vid lämpligt tillfälle, men att konfronteras med andra skrivare så tätt inpå kändes först något besvärande.

Mitt diktande tror jag är medfött, kanske ett arv från någon tidigare generation. Det poppade liksom upp redan i unga år och fick i fortsättningen karaktären av ”till husbehov”. Men intresset fanns och det stärktes påtagligt i och genom denna cirkel. Efter hand tilltog förstås vår frimodighet inom den lilla gruppen, inte bara mot varandra utan också i relationen till de uppgifter vi åtog oss på författarskapets vanskliga bana. Några övergav gemenskapen av skilda orsaker, andra kom till. När vi inledde vår andra cirkel, nu i Kläppgårdens trivsamma kök, var vi i alla fall lika många, eller åtta deltagare. Och bara någon träff därefter blev vi elva när tre till anslöt sig.

Ämnena blev med tiden rätt många och idériakedomen visste nästan inga gränser. Och dessutom hade vi mycket roligt. Vi skrev om *bortförklaringar och lögner* med samma mod som när vi tog oss an *döden, i valet och kvalet, glömska* och talesätt. Ett ämne kunde ibland omformas till så många som deltagarna var. Andra gånger blev våra framställningar överraskande lika.

Och ibland drev vi ohämmat med varandra, påminde vi oss, min bekanting och jag, när vi sågs den där gången.

Var annan vecka träffades vi och läste upp det vi åstadkommit sedan sist. Vi hade alltså ”hemläxor” på teman som vi kommit överens om. Dessutom skrev vi i tur och ordning referat, eller en sorts protokoll vid samlingarna, vilket gjorde det lättare att hålla reda på vem som skulle göra vad.

Ett tema minns jag särskilt. ”Gamla skor”! Det blev, för att citera en formulering i ett referat, ”en kavalkad av sällsamma människoöden, så skiftande och nöjsam som bara deltagarna i den här cirkeln kan prestera! Smärtingskorna syns ha gjort ett bestående intryck i så gott som samtligas uppväxt och omnämns därför flitigt. I övrigt figurerar både hög- och lågklackat, ’bondeförbundare’, knäppkängor, flottarstövlar och mumifierade näbbskor. Även färgerna svart, brunt och vitt i sällskap med busschaufförer, livräddare, rallarroser, diverse skohandlare samt Carl von Linné och drömmarna som blivit hängande på en spik i ett uthus på Betsvägen!” Tala om spännvidd!

Förutom de obligatoriska fikapauserna fördjupade vi oss också i grammatikens irrgångar på något trevligt sätt. Svåra ord, ordlekar och hemmagjorda korsord både roade och förmedlade värdefulla kunskaper.

Ja, detta var verkligen livet! Till trivseln bidrog förstås de utflykter vi gjorde tillsammans och alla de gånger vi medverkade med uppläsning i någon av de andra föreningarna på orten. Det gav en särskild nerv åt författeriet.

Under åren deltog: Yvonne Arvidsson, Gösta Lindmark, Maj-Britt Blomqvist, Agnes Betzén, Laila Persson, Bernt Rutström, Karin Rutqvist, Eric Stenberg, Ragnhild Viklund, Eivor Lind, Gösta Wärja, Lilly Johansson och Astrid Boman.

Skrivarcirkeln klarade övergången till det nya millenniet med glans, men till vår stora sorg fick vi se vår grupp decimeras allt eftersom, utan att vi kunde göra något åt det. Personligen hade jag mer än gärna stannat kvar i denna kreativa miljö som vuxit fram under den drygt sju år långa samvaron med de likasinnade vännerna. Men det blev inte så. De naturliga avgångarna tärde på gruppen. Nyrekryteringarna slog slint, så vi fann för gott att avsluta verksamheten efter 101 träffar.

Med tanke på vad flertalet av de tillfrågade angav som skäl till att de inte ville vara med i vår cirkel, så inställer sig förstås frågan:

Kan ryktet om gruppens utveckling och framsteg, välförtjänt eller inte, också blivit dess undergång?